

Sahabeler ve Biz

Kış mevsiminde bir bahçeye girdiğinizde, soğuk çehreli, donuk ve bakıldığında insana hoş görünmeyen ağaçlarla karşılaşsınız. Bu ağaçlardan birinin gölgesinde dinlenmek istesenez, derhal soğuk alır ve rahatsız olursunuz. Yani, mezkûr ağaçların kendileri gibi gölgeleri de menfaatsiz, hatta zararlıdır.

Aynı bahçeye yaz mevsiminde uğradığınızda, çok farklı bir manzara ile karşılaşır ve gözlerinize inanamazsınız. Zira, bahçe aynı bahçe, ağaçlar aynı ağaçlar olduğu hâlde, gördüğünüz manzara kıştaki ile taban tabana zıttır ve onunla kıyas kabul etmez. Yemyeşil yaprakları, muhtelif ve leziz meyveleri, serinlik ve ferahlık veren gölgeleriyle her bir ağaç her cihetiyle faydalı ve hoş bir sûret almıştır. Bu büyük değişikliğin sebebi şudur:

Kıştaki donuk ağaçların üzerinden bir bahar mevsimi geçmiştir. Bahar güneşine yüzlerini çeviren bu ağaçlarda ilk tebeddülât, üzerilerindeki karların erimesi ve içlerine kadar nüfûz eden donukluğun çözülmesi olmuştur. Bilâhare bahar yağmuruyla sulanan ve bahar havasını iyice emen bu ağaçlar, kısa zamanda, eskiye kıyasla tanınmaz ve inanılmaz derecede terakki etmişler; yeşil yapraklarla, çiçeklerle ve meyvelerle bezenmişlerdir.

İşte sahabe-i kirâmın İslâmiyet'ten önceki ve sonraki halleri bu misâle benzer. *Cenâb-ı Hak tarafından insanlara doğru yolu göstermek, onları irşad etmek ve onların üzerilerindeki küfür ve isyan buzlarını çözmekle tavzif edilen Resûl-i Ekrem'in (S.A.V.) mânevi güneşi, bütün haşmetiyle Asr-ı Saadet'te tezahür etmiş ve küllî feyzini o asrın bahçesine akıtmıştır.* Buzları çözülenlere Kur'an âb-ı hayatını emzirmeye başlayan o Zat-ı Mübârek, kısa zamanda o bahçeye meyve verdimiş ve mezkûr asrın insanlarını, peygamberlerden sonra, kimsenin yetişemeyeceği bir yüksekliğe ve bir taravete erdirmişdir.

Bizlere gelince, bizler de elhamdülillâh o güneşten istifade ediyoruz. Lakin biz dağın kuzey yüzündeyiz; onlar, yani sahabeler ise güney yüzünde idiler. Onlar derslerini o güneşin zatından aldıkları hâlde, biz o feyzi sadece ziyâsından almaktayız. Ne kadar terakki etsek onlara yetişmemiz kabil değildir. Bize düşen vazife, onların yolundan gitmek ve şefaathlerine nail olmaya gayret etmek olacaktır.

Burada bir hususa da işaret edelim. **Şöyle ki:**

Heyecan dinden gelirse, yani insanları harekete getiren rüzgâr bahar rüzgârı olursa, bunun neticesi neşv ü nemadır, meyve vermektir. Dinden gelmeyen her türlü heyecan, kış fırtınalarına benzer ki, ağaçların dallarını kırmaktan, onları birbirine çarpıtmaktan başka bir işe yaramaz.

Bu sebeple, adımıımızı atarken çok dikkatli olmalı ve hangi rüzgârın önüne düştüğümüzü müdrık bulunmalıyız.